

AZ ÚJ CIMBORA

Az Új Cimbora Családszövetség képes gyermeklapja

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR

SZERKESZTI ES KIADJA:

F. LÁSZLÓ MARCELLA

Pünkösöd reggelére diszben áll a rét is,
Pipacs, buzavirág és a margarét is.
Hajnali harmaton egy szép csokrot szedtem,
Titkon édes anyám ablakába tettem.

APRÓSÁGOK — TÁRKASÁGOK

AZ UJ CIMBORA TOBORZÓJA

Lezárult az Uj Cimbora II. előfizetőgyűjtő versenye. Most látjuk csak meg, hogy kik szeretik igazán ezt a kis ujságot. Mert akik szeretik, azoknak gondjuk is van rá, hogy minél erősebb legyen és minél több előfizetője legyen az Uj Cimborának. Azok mindig toboroznak. A II. előfizetőgyűjtő verseny nyertesei a következők: Laki Sándor Timisoara (töltőtoll), Józsa Klári Brasov (László Marcella: Nótás Zsuzska mesésköny), Hajós Pista Oradea (festékkészlet), Klein Feri Cluj (festékkészlet), Selegean Jánoska Simleu (rajzfüzet), Joó Klárka (csokoládé), Szontágh Mária Satu-mare (Uj Cimbora díjtalan küldése fél évig), Glück fivérek Valea lui Mihai (dicséret), Száraz Lajcsi Brasov (Miki egér elv. lap.) sorozat.

A II. előfizetőgyűjtő versenyünkön már résztvettek a felnőttek is, akiknek érdekünkben kifejtett munkásságáért külön is köszönetünket fejezzük ki. Kérjük őket, akár van verseny, akár nincs, vegyenek részt továbbra is a toborzás nehéz munkájában. Hiszen tulajdonképpen ezen fordul meg minden lapnak léte vagy nem léte, hogy tudja-e magát tovább szervezni, vagy sem. Ha az Uj Cimbora toborzóján vetélkedve vesz részt gyermek és felnőtt, tehát tudja önmagát tovább szervezni — feltétlen megszilárdul a lap helyzete.

Fogadják tehát köszönetünket a toborzón való részvételért munkatársaink és jóbarátaink; Teleky Dezső Coltesti, Juhász Gyöngyi Tatabánya, Janovszki Imre Baia-Mare, dr. B. Rafael Anna Teius, Orth Győző Oravița, Józsa Jenő Odorhei, ifj. Kolozsvári József Bara.

* * *

A korai meleg beköszntésével máris nagyon elszaporodtak a legyek. Ha elgondoljuk, hogy a légy mennyi fertőző betegségnek az okozója, s ha elgondoljuk, egy-egy légynek őszig többszáz ezer ivadéka van, nem csodálkozunk, hogy a hatóság is felhívja a figyelmet a légy pusztítására.

Még tavaly olvastam, hogy az élelmes amerikaiak valóságos légyfogó versenyeket rendeznek, ahol értékes díjakat tűznek ki azok számára, akik a legtöbb legyet fogják.

KERTÉSZKEDŐ KIS CIMBORÁK

No, kíváncsi vagyok, mit csinálnak most kertészkedő kis cimboráink. A szokatlan hőség nem kedvez a palántáknak, növényeknek. A föld esontkeménnyé száradt. Az orgona, a tulipánok, a harangvirág, a nefelejt, a bazsarózsa szinte pár nap alatt lehervadtak a hőségben. Mit tehetnek most a kertészkedő kis cimborák? Fokozottabban vigyáznak palántáikra. A frissen kiültetett palántákat estenkint állott vízzel öntöztetik, különben kiégnek a hőségtől. A nefelejts magvak egy pár nap alatt beérnek. Szépen tőből levágják a virág szárait, pár napig a napon hagyják, aztán kidörzsölik és száraz, szellős helyen tartják. Juliusban lehet ismét elvetni.

A turdai mézes pogácsák

(Befejező közlemény.)

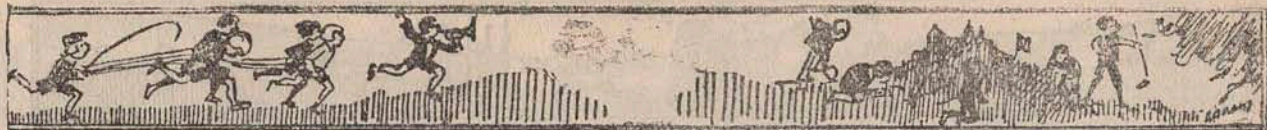
Jóska: Mindenkinek jutott a mézes pogácsából?

Gazduram: Az ám mindenkinek. Az nap Buda várában Mátyás király udvarában mindenki tordai mézest evett. Egy morzsa még a fő főajtónyitogatónak is maradt, de csak azért, mert ő vitte ki a kamarába, az üres tarsolyt és nem vették észre, hogy egy mézes morzsa még benne maradt. Ettől kezdve mindenütt kezdtek süttögetni a mézes pogácsákat. Na süthettek, sehum sem tudták úgy sütni, mint éppen Tordán. A minapában, hogy Tordán jártam, én is megraktam a tarsolyomat tordai mézessel. Még jöttem haza, mindig eszegettem belőle. Nézzük csak meg, maradt-e még benne? Mit gondoltok? maradt vagy nem maradt? Hopp la, mintha itt mozogna valami (Kotorász a tarsolyban, örvendezve): nem sok, de egykettő még akadt. Na, ezt odaadom nektek fiuk, hogy kóstoljátok meg ti is jó-e a tordai mézes pogácsa?

Fiuk mind (csepegtetve a mézet a köszönet felé): Jó bizony! Nagyszerű! Finom ez a tordai mézes pogácsa!

L. M.

(Függöny le.)

PIROS PÜNKÖSD NAPJÁN.

Nyilik már, nyilik már
A pünkösdi rózsá,
Eredj lányom, gyöngyvirágom
Szakassz egyet róla.
Tűzd a kalapomba,
Virágosan, bokrétásan megyek a templomba,
Megyek a templomba.

— Nem illik a virág
Nagyapó kalapján!
— Illik bizony gyöngyvirágom
Piros pünkösöd napján.
Piros pünkösöd napján,
Ide azt a piros rózsát,
Mosolyog az ég is,
Hadd mosolygok én is.

Rózsá, rózsá, rózsá.
Szép pünkösdi rózsá,
Eredj lányom magadnak is
Szakassz egyet róla!
Egyet a hajadba,
Egyet a kalapomba,
Virágosan, bokrétásan
Menjünk a templomba!

Benedek Elek.

PÜNKÖSD.

Bim! bam! bim! bam! zengnek, zugnak
a harangok hívogatóan. Pünkösöd nap
ja van. Fehérruhás kislányokat, tisztán, ren-
desen öltözött kisfiukat vezet édes anyjuk,
édes apjuk a templomba. A felhőtlen májusi
ég mint óriási kék selyem palást borul rá a
földre, éppen úgy, mint ama első pünkösöd-
kor, amikor a magukra maradt tanítványok
várták az ígéret beteljesülését, a Szentlélek
eljövetelét.

Oh az első pünkösöd óta nagyot változott
a világ. Repülőgépeken járunk, százas vil-
lanyégóval világítunk és mégis szomorú, ri-
deg, szeretetnélküli sötétségben élünk, de
de csak azért, mert nem értjük meg a pün-
kösdi harangszóban az egyakaratra való hi-
vást: a szeretet, a békés megértés egyakará-
sára hívó szavát.

Próbáljuk meg kis cimborák, tárjuk ki
szívünket a pünkösdi harangszónak, úgy
imádkozunk s úgy fogadjuk magunkba a
Szentlélek ajándékát, hogy mi ezután mindig
egyakaraton leszünk a szeretet, az egymást
megbecsülés, az egymást megértés egyaka-
ratán.

Szerkesztő néni.

A halál torkában

(Bányász történet.)

Elbeszéli: *Dezső bácsi.*

Piros pünkösöd ünnep alkalmával egy ta-
nulságos és érdekes történet jutott eszembe.
Elmondom nektek, kedves kis Cimborák.

Ide s tova már több, mint huszonöt év telt
el azóta. Három szereplője közül már csak az
öreg Biringó bácsi él, aki ha néhanapján a
borzalmas történetet bizalmasabb ismerősei-
nek elmeséli, még most is töredelmes bánatot
érez régi, könnyelmű, bűnös élete miatt, s
meghatottan szokta mondani: Bizony, a bánya
sötét börtönébe zárva, a halál torkában mind
a hárman megtértünk... éppen piros pün-
kösöd ünnepén...! Aldassék az Isten mind-
örökre!

*

Kedves gyermekeim, ti talán nem is tud-
játok, hogy az arany, ez a drága kincs, nagyon
kemény sziklában rejtőzködik. Az acélkemény
kőzetben többnyire, mint vékony ér jelentkezik
ez a sárga nemes fém, mely azonban az elága-
zásoknál kisebb-nagyobb fészkekben szokott
megvastagodni, ahol pikkelyes, szemésés vagy
tömör darabokban található. Vannak olyan
fészkek, ahol az aranyak néhány kiló sulya
van. Természetesen ez nagy ritkaság s talán
gyakoribbak azok a meddő sziklák, melyekben
az erek teljesen hiányoznak, s a bányász
hiába dolgozik, dinamitjával hiába robbant,
hiába fur, farag, még egy porszemnyi aranyat
sem talál. Ilyenkor a szegény bányászt hete-

Kapros Pálnak még volt néhány szál gyujtója. Egyet meggyujtott. Amíg a fáska égett, idegesen körülnézegettek. A mécseseket nem messze megtalálták, de azok közül kettő összetörve, egy pedig olaj nélkül felborulva hevert a földön. Hirtelen még azt is megállapíthatták, hogy a téglalaku, magas boltozatu vájattól egy-egy nyílás vezet jobbra és balra. De hiába vezet a földalatti folyosó talán a legközelebbi menekülés útjára, ha nem volt rendes világító szerszámuk. Veszedelmes helyzetükön néhány szál gyufa nem segíthetett.

A menekülés innen lehetetlennek látszott. Csapdába kerültek. Végük van! Elevenen eltemetve, koporsóban érezték magukat...

Hosszadalmas volna esetelni azt az elkeseredést, azt a lelki borzalmat és kínos töprengést, mely e három megrémült embert egészen megtörte.

Első felindulásukban egymásnak tettek éles szemrehányásokat. Korholták egymást, hogy nem voltak elég óvatosak, hogy nem készülték el minden eshetőségre, hogy nem szeltek fel magukat kellőképp; még egy darab gyertyáról sem gondoskodtak.

A heveskedő párbeszédeknek majdnem verekedés lett a vége. Labanc Pista — közöttük a legfiatalabb — volt az, akiben a lelki ismeret leghamarább jelentkezett, s a civakodó felek közé ordított: Ne lármázzatok ti ostobák! Mit érünk el a sok számár beszéddel? Most már minden késő! Inkább szép csendesen magunkba szállva, lássuk be, hogy az Isten büntetése sújtott bennünket.

— Miért Isten büntetése? Régi dolog, hogy a föld aranya *mindenkié*. Főképp azé, aki kibányássza! — kiáltotta Kapros felháborodással.

— Nem úgy van, pajtás! Ez a bánya a kincstaré, s nem a mienk! Aki pedig a másét elveszi, az lop.

— Milyen pompásan tudod most egyszerre, hogy mi a lopás? Hát akkor miért jöttél velünk?

— Belátom, hogy vétkeztem! Itt a halál árnyékában egyszerre felvillant az eszembe öreg papunk predikációja, amit nem régen tartott a lopásról. Most beismerem, hogy igazat beszélt! „Semmiféle lopás büntetlenül nem

marad!“ — mondta. — „S ha a büntetés késik is, de egyszer csak lecsap“... Istenem, Istenem... bocsásd meg, hogy annyiszor vétkeztem parancsod ellen.

Labanc Pista töredelmes bánatát meghattottan rebegte el. Két idősebb társát elnémitotta a meggyőződésnek ez a különös hangja. Elcsendesedtek. A földre letelepedve, mind-egyik magába mélyedt. Volt idejük elmélkedni. A szabadulás reménye nehezen hagyja el az embert! Valamilyen csodás menekülést vártak, de halálfélelmet is éreztek. Ez a kétféle érzés közelebb vitte őket az Istenhez.

A végnélküli koromsötétség mintha az időt is megállította volna. A sötétbe furódó szemek fáradt pillája lecsukodott. A némaságot csak egy-egy nehéz sóhaj törte meg, vagy egy-egy kétségbeesett felkiáltás. Egy darabig nyugtalanul hánykolódtak, azután kábultan, a lelki gyötrelmekről alétan álomba szenderültek mind a hárman.

Mikor felébredtek mélységes álmukból, azt hitték a szerencsétlenek, hogy csak néhány órát szenderegtek, pedig egyfolytában éppen egy napot és két éjszakát aludtak sötét, nyirkos, hűvös börtönükben. Álmukból a szörnyű éhség ébresztette fel őket.

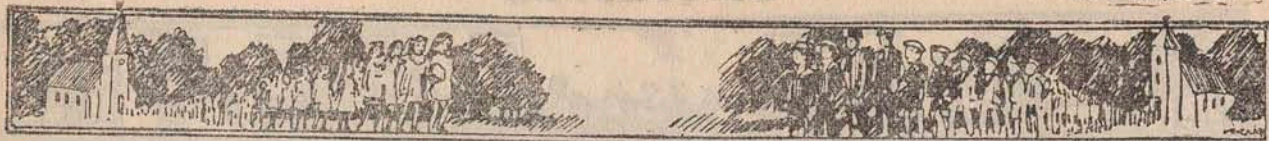
Most Biringó Samu indítványára segítségért kezdtek kiabálni. Egyszerre harsogták a legnagyobb erőfeszítéssel: Segítség! Segítség! Az örjöngő hangokat tompán verték vissza a lelketlen sziklafalak. Minden erőlködés hiába. Már pünkösöd vasárnapja volt. Ünnepeken nem dolgoznak a kincstári bányamunkások. Nem volt közelben fül, amely a segítségkiáltást meghallotta volna.

A sok kiabálástól egészen berekedtek. A menekülésnek ezt a kísérletét is abbahagyták.

— Kellott nekünk pünkösöd ünnepekre lopott arany... pecsenye... bor... Kalács! Jaj, jaj! milyen jól fogna most bár egy karéj száraz kenyér!...

Ezt már Biringó Samu jajgatta, aki farkaséhséget szenvedett.

Kapros Pál hozzátette: Itt éhen pusztulunk el! Csak az irgalmas Isten szabadítana meg ebből a pokolból! Láthassam viszont családomat s gyermekeimet! Esküszöm, hogy is-

mét a becsület útjára lépek, s becsületes maradok holtom napjáig!

— Látjátok, mindnyájunknak van egy-két bányarésze — folytatta Labanc Pista szemrehányóan — Miért nem tudtuk ezt szorgalmasabban művelni? Ott is lehet arany... csak dolgoznunk kellett volna. De nekünk mindig a másé kellett... és mindig sok... sok...

— És még sincs semmink! Szegénylegények vagyunk... A sok ezret elmulattuk, eldárídoztuk!...

— Ugyebár, Pali, most te is rájössz, hogy a lopott holminak nincsen haszna! Persze, a halál kaszájának kell suhognia fejünk felett, hogy rájöjjünk, milyen szörnyös bűn a lopás... s hogy Isten a vétket büntetés nélkül nem hagyja...

Mind a hárman elhallgattak, mintha beléjük fagyott volna a szó. Egyik sem tudta magát védelmezni. Különbösen sem kísérelték volna meg a védekezést, hiszen lélekben, testben kimerültek, fáradtak voltak... Ujra elfogta őket a kimondhatatlan álmoság, mely az elgyengülésnek a biztos jele volt.

Hosszu, hosszú alvásukból Labanc Pista örömhanga riasztotta fel őket.

— Pajtások... ide figyeljete! Nagyszerűt álmodtam... Megálmodtam, hogyan tudunk innen megmenekülni!

— Talán csak nem bolondultál meg! — mordult rá Biringó.

— Pajtások! Aldozzuk fel kabátjainkat! Tegyük máglyára s gyujtsuk meg! Kaprosnak még van egy-két gyufája. Csináljunk tüzet! Aztán a szokatlan ruhafüst szagára majd csak figyelmesek lesznek a kincstári munkások s bizonyára megindulnak a keresésünkre.

— S megtalálnak majd holtan, megfuladván! — válaszolta Biringó.

— S ha itt tétlenül heverünk, nem pusztulunk el? A másik esetben mégis van reményünk!

— Az már szent igaz! — véleményezte Kapros is. — Gyujtsuk meg a kabátot. Ha kell, az enyémet is szívesen feláldozom!

Az utolsó mentőszálat tehát megragadták. A máglyatüzön egymásután égtek el a kabátok, majd a nadrágok, sőt a sapkák is. A tűz lángja a füsttel együtt félelmetesen kavargott

az egyik nyílás felé. Utat kapott magának.

De az aknában is maradt a füstből elég... Lassankint irtózatossá, fojtó szag áradt szét az amugy is dohos levegőben... A szén-gázmérgezés éreztette hatását. Már nem volt több elégni való holmi... már a tűz parazsa is hamvadni készült. Vékony fehéres füstkigyó kerengett a kialvó szén felett. A három bányász üveges szemmel, szótlanul meredt a pislogó szénre... Már talán nem is voltak eszméletnél... Mozdulatlanul feküdtek a tárna nedves talapzatán. Talán csak a halál angyala fogja őket felébreszteni...

Kedves Gyermkeim! Megnyugtatótokra azt is el kell mondanom, hogy a három bányászt mégis csak szerencsésen kimentették. A füstölés, mely balul is végződhetett volna, csodálatosan sikerült. A kincstári munkások az ünnepek utáni kedd reggelén, a füst nyomán találták meg őket, lehet mondani éppen az utolsó percben. Mesterséges légzés igénybevételével életre térítették mind a hármat, majd a községi kórházban gondos orvosi gyógykezelés még aznap talpra állította valamennyit. Nagy ámulatukra csak a kórházban tudták meg, hogy majdnem négy napig voltak a föld gyomrában. Ők az egészet csak egy hosszú éjszakának képzelték el.

Befejezéskép még csak azt emlitem meg, hogy mind a három hollanger valóban jó utra tért. Belátták, hogy becsületes keresményükkel tisztességesen meg tudnak élni, s amit így szereztek, azt jobban megbecsülték, mint egykor a lopott keresményt. A bányavároskában szívesen elfelejtették régi multjukat, hisz az őszinte megtérés lemossa a bűnök szennyét.

Aki szeret rajzolni, az könnyen megtanulhatja ezt a kis figurát is rajzolni.

PÜNKÖSDI RÓZSA.

Gyöngyharmatos, madárdalós
Piros pünkösdi hajnalán
Piros rózsá nevéssen be
Minden háznak ablakán.

Nevesse ki minden házból
A gondot és bánatot,
Boldog öröm üdvözlője
A fölkelő szép napot.

Ne nézzen utánk sehonnan se
Szomorúság feketén:
Mosolyogj csak piros rózsá,
Piros pünkösdi ünnepén.

Peres Sándor.

Éjjel az őserdőben

Elbeszéli egy Délázsziában élő magyar testvériünk.

(Folytatás.)

— Végezz vele és gyérünk tovább.

Iráni szembe került az orrszarvúval és mielőtt megadta volna a kegyelem lövést, szemügyre vette. Egy hatalmas seb tátongott a hátán levő páncélszerű bőrön, ami a hindu golyójától származott. A golyó leszakította egy jó darabon a vastag bőrt, de nem hatolt be a belső szervezetbe és így nem is volt veszélyes. A másik sebet kezdetben nem is látta, csak mikor figyelmesebben nézte meg előlről a vergődő állatot, látta, hogy csak egy ép szeme van, a bal. A jobb szeme helyén pedig csupán egy luk van, amiből fehér velőszzerű váladék folydogált kifelé. Itt hatolt be Hongnak a golyója. A hindu felemelte a fegyverét és alig, hogy a lövés eldőrdült, a hatalmas állat mint ha a villám sújtotta volna, összerogyott és pár rángatózás után végleg kimúlt. Iráni vissza ment Honghoz és egyszerűen, minden elérzékenyedés nélkül mondta:

— Köszönöm, Hong.

Amire Hong érthetetlenül valamit dünyögött és újra megindultak az elefántok csapásain. Majd végül egy jó negyedóra múlva odaszólt Iráninak:

— Remélhetőleg ez volt az utolsó és most már nem fogja semmi sem megzavarni az utunkat.

— Nem tudhatunk előre semmit sem, felelt vissza a hindu, de szeretném, ha a következő alkalommal egy kisebb és veszélytelenebb valakivel találkozoznánk.

— Én meg szeretném, ha a következő al-

kalommal megfogadnád a tanácsomat és csak akkor lőnél valamire, ha megtámad, felelt vissza Hong szemrehányóan.

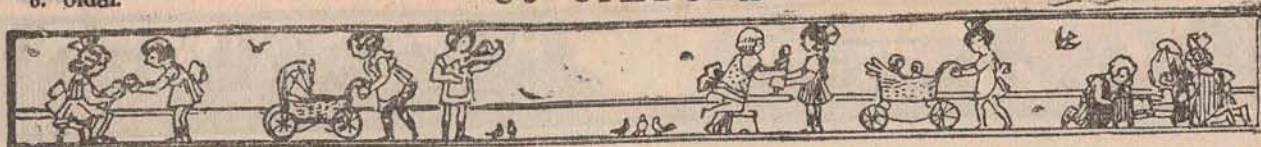
Erre aztán a hindu elszégyelte magát és nem tudott semmit sem visszafelelni. Még egy darabig szótlanul folytatták az utjukat és végül 9 órai felé megálltak reggelizni. Csupán pihenhettek, mert az egész enivaló tele volt hangyákkal, amiért Iráni megint szemrehányást kapott, mert a hajnali pihenőnél, mikor letette az elemózsias tarisznyát, nem gondolt arra, hogy megvédje a hangyáktól. Hong sajnálkozva nézett rá és gunyosan felelte a hindu mentegetődzésére:

— Hiába Iráni, lehetsz te jó vadász és a legjobb vezető, de nem értesz ahhoz, hogy kell a gazdádnak gondját viselni.

Amire a hindu szégyenkezve hajtotta le a fejét és nem szólt semmit, de pár perc múlva felállt és szó nélkül bement a sűrűségbe. Körülbelül tíz perc múlva visszajött és egy hosszú fécánkakast himbált a kezében. Hong leintette:

— Nincs most időnk, hogy a szakács tudományodat bemutasd, hagyd a fécánodat és induljunk.

És Iráni szomorúan követte a gazdáját. Hong mintha sejtette volna, hogy már nincsenek messze a céljuktól, kilépett, ahogy tudott és alig egy jó félórás gyaloglás után már is siker koronázta ezt a sietséget. Az elefántok csapása északnyugatnak, majd pedig teljesen nyugatnak fordult és egy ilyen irányváltó-

tatásnál egyszer csak Hong megállt és térdre ereszkedve közlőrl kezdte a nyomokat vizsgálgatni. Oda intette Iránit és rámutatott egy pontra. A hindu halkán jegyezte meg:

Tái! fehér ember nyomok.

A puha földben félig beletaposva az elefánt otromba nyomában világosan lehetett látni egy angol csizma szöges nyomát. Iráni kutatni kezdett és végül ő is nyomokra akadt. Öt perc múlva jelentette:

— Egy fehér ember és hat annamita.

Hong elégedetten bólintott, mert semmi kétség sem volt, hogy Barreau és a kísérete ettől a ponttól kezdve követték nyomon a csordát. Intett a hindunak és tovább folytatták az utjukat. Jó másfél órát mentek, míg egyszer a hindu megállt és a földre mutatott. Hong odament és meglepetve látott egy nagy sötét foltot a földön és a gaz is néhol egész fekete volt.

— Vér! jegyezte meg a hindu.

— Igen, vér, de kinek a vére? Itt valaki megsebesült és erősen vérezni kezdett. Hong féltérdre ereszkedett és figyelmesen félrehajtva az alacsony füvet, alaposan szemügyre vette a szóbanforgó helyet. Végül felállt és odaszólt a hindunak, aki egy mozdulatát sem vesztette el szem elől:

— Itt sebesült meg az elefánt és ha szerencsénk lesz, talán azt a helyet is sikerül megtalálnunk, ahonnan megsebesítették.

Szó nélkül kezdtek mind a ketten keresni és hamarosan siker koronázta a fáradságukat, mert nemcsak a helyet, de még a tölténynek a hüvelyét is megtalálták, amivel Barreau az elefántra lőtt. Mr. Barreaunak egész világosan ki lehetett venni a nyomait a nedves fűben, de a nyomok itt megszűntek és nem volt folytatásuk. Hong bosszusan jegyezte meg:

— Pedig el nem repülhetett, mert szárnyai ha jól emlékszem, nem voltak. Az elefántnak meg nem szokása elvinni az áldozatát, mint a tigris teszi.

(Folyt. köv.)

KUTYAHARAPÁS

Ferkót azonnal beoltják a szérummal.

Bizony-bizony nagyon megijedtünk, kis cimboránk miatt s nem kevesebb nyugtalansággal vártuk az első híreket a Pasteurból, mint Ferkó gyerek édesanyja. És gondolom, hogy ti épp ilyen aggodással gondoltatok Ferkóra, hogy vajjon mi fog történni vele?

Hál' Istennek, most már nincsen veszedelem. Tegnap volt benn szerkesztőségünkben Ferkó édesanyja, hozta az első levelet, amit a Pasteurból közösen irtak Ferkó és az édesapja. A levél elmondja, hogy a Pasteurbe való érkezésük után Ferkót azonnal oltották, néhány napig beteg is volt bele, de most már jobban van. Ugy, hogy a levélbe már ő is irt, sőt egy külön kis papírra az Uj Cimborának is irt. Olvassátok, ezt irta:

— Kedves Szerkesztő néni! Nagyon szépen kérem, hogy a következő Uj Cimborát tessék szíves lenni ideküldeni a Pasteurbe. Lehet, hogy már nem leszünk itten soká, de még a május 10.-i ujságot egész biztosan megkapom itt, ha már nem lennék is, utánam küldik. Nagyon érdekes ez a Pasteur. Mindennap újabb és újabb dolgot látok, figyelek és tanulok meg. Ha a szerkesztő néni helyesen találja, megirom majd az Uj Cimborának, amit láttam és tanultam ittlétem alatt. Örömmel tudatom a szerkesztő nénivel, hogy egy új kis cimborát szereztem. Winkler Hans a neve, IV. el. o. t., a Bánátba való. Őt is megharapta a veszett kutya, azért van itt. Nagyon összebarátkoztunk és már alig várjuk mindketten, hogy olvassuk Hong és Iránit, mi történt az őserdőben? A kis cimborát Hanssal együtt üdvözlöljük.

Kezeit csókolják kis cimborái:

Hans és Ferkó.

KÖZMONDÁSOK — BÖLCS MONDÁSOK
Szabó Ferenc V. el. o. t. Brasov gyűjteményéből.

1. Ott szakad a spárpa, ahol legvékonyabb.
2. Zsák foltját, ceetes hordó dugóját mindig megtalálja.

A furfangos Jancsi és a fősvény közjegyző

Ez abban az időben történt, mikor még én is a járási székhely virágzó állami iskolájánál működtem. Munka után a tavasz beköszöntésével hetenként kétszer eljártunk a Polgári Olvasókör kerti helyiségébe kuglizni, ide gyűlt össze a község értelmisége. A kuglizó társaság elnöke a közjegyző volt, aki agglegény lévén, rendkívül fősvény ember hírében állott, de egyszer mégis csak kifogott rajta az egyik iskolás gyerek, ami ügyes tekeállítónk: Tudós Jancsi, kinek más-különbén a tisztességes neve: Bagaméri volt; édesatyja Bagaméri Tudós Zakariás híres eszmadia mester után viselte a diszes melléknevet. Egy vasárnap délután éppen azon tanakodtunk, hogy kellene ezen a fősvény közjegyzőn kifogni, mikor előállott Tudós Jancsi, hogy neki van egy terve. No halljuk! biztattuk Jancsit.

De Jancsi egyelőre nem árulta el a tervét, csak annyit kért, hogyha a fősvény közjegyző következik dobásra, a szolgabíró ur kiáltsa oda neki: Hopp Jancsi! Most pedig megyek, mondta, összeszedem, ami a tervemhez szükséges; inasnak elhivom Pupos Ferkót, árva gyerek, hadd keressen ő is magának valamit. Néhány perc múlva már künn sürgött-forgott a két ügyes tekeállító fiu.

Megérkezett a közjegyző is, a társaság, mint diszelnökét hangos éljenzéssel fogadta. A közjegyző így kiáltott fel: „Hát miféle gyáva kompánia, még egyiknek sem sikerült kilenc tekét leütni, hogy ihatnánk már egy kevés bort?” A dobásban éppen az elnök ur következik, mondta a főszolgabíró, próbálja meg, hátha több szerencsével dob, mint mi, közben „hopp” jelszóval figyelmezteti az állító fiukat, kik a társaságnak hátat fordítva ugyancsak mesterkednek, hogy a tervük jól sikerüljön. A közjegyző a golyót sebesen kidobja és csodák csodája: már az első dobásra mind a kilenc tekét leütötte, vagyis inkább a bábuk egymásra borultak. Lett erre nagy éljenzés, a fiatalabb kaszinói tagok a közjegyzőt vállukra emelve diadalmasan hordozták körül, nevét a kuglizó helyiség szembetünő he-

lyén nagy betűkkel fölirták, hogy kilenc tekét ütött le egy dobásra. A közjegyző szerencsés dobása még kétszer ismétlődött s így a nagy szerencséért összesen kilenc liter bort kellett iizetnie s az állítóknak is egy-egy korona jutalmat kellett adni. Tyűh! milyen sok pénz volt ez abban az időben! Mintha valaki most 100 leit kapna. Hej, ha a fősvény közjegyző megtudta volna, hogy fogtak ki a fősvénységén, nem lett volna olyan virágos kedve a három dobás után De hát ezt nem tudta meg, mert nem árulta el neki senki a furfangos Tudós Jancsit.

Aranyhaju lányka, fehér a ruhája,
Szerecsenországban bámulnak is rája.
Fekete itt minden, a tinta s a kő is,
Fekete ott tán még a kéményseprő is.

FEHÉR RÓZSA, PIROS RÓZSA...

I.

Fehér rózsá, piros rózsá!
Szép pünkösdi rózsá,
Arany napfény, ezüst harmat
Mosolyog le róla.

II.

Pünkösöd napra sok szép rózsá
Lepi el a fákat,
Míg a lepke sorba szállja,
Bizony belefárad.

III.

Rengő ágon, rózsá ágon
Bimbó fakadása
Nem más, mint a jó Istennek
Egy-egy mosolygása.

Erdélyi Zoltán.

— Au! vau! így járnak a rossz gyerekek. Mondtam én azt édes gazdám, hogy ne ugrálj a hordó tetején, mert baj lesz belőle. Au! vau! most hogy segítsek rajtad!?

DALOJATOK KIS CIMBORÁK.

A pünkösdi rózsá.

Szövege népies. Zenéjét szerezte: Dely Szabó Géza.
Pünkösdi rózsá, kihajlott az utra,
Jer ki rózsám, jer ki, szakassz egyet róla.

Szakassz egyet róla, fűzd a kalapomra,
Ugy menjünk pünkösdkor együtt a templomba.

AHOGY KIS MUNKATÁRSAINK IRNAK

Mire tanított engem a „Föld alatt, föld felett“ c. nagy mese?

Barátaim, akik az Uj Cimborát járatják, mind nagy érdeklődéssel olvasták a „Föld alatt, föld felett“ c. gyermekregény meséit. Én nem csak érdeklődéssel, de szeretettel is olvastam. Nem szégyellem bevallani, eleinte nem érdekelt, csak mikor édesapám felolvasta egy este belőle a „Világ ébredését“, akkor láttam, hogy a szép mese milyen értékes tanuságokat rejt magában. Akkor szerettem meg a „Föld alatt, föld felett“. És mikor egyszer földrajz órán a tanár ur kiszólitott és a szelek rendeltetéséről kérdezett tőlem, olyat is mondtam, ami nem volt a könyvben. A tanár ur megkérdezte, honnan tudom én ezt? s én büszkén mondtam: az Uj Cimborából olvastam. A tanár ur akkor az egész osztály előtt megdicséret: — Jól van Wenter, látom nem a betűt tanulod, hanem az értelmet. Így is kell. Nem nekem, nem az iskolának tanultok, hanem magatoknak és az életnek.

Tetszett a többi mese is. „A tizezeréves bál után“, „A vizek országában“. „A tűz és víz harca...“ „A kőasszony mosolya“, de legeslegjobban „A világ ébredése“ tetszett, azért tetszett, mert ebből a meséből olyan dolgokat tanultam meg, amiknek az iskolai tanulmányaimban is hasznát vettem.

Brasov.

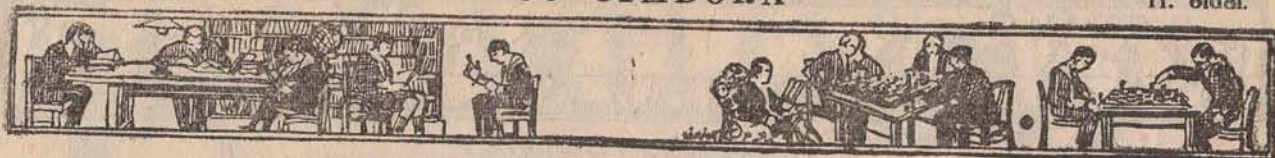
Wenter Sásdor.
II. g. o. t.

APRÓ VERSEK APRÓ EMBERKÉKNEK

Harmatos mezőben
Kis tündér jár,
A szellő csókolja
Lábnyomát.
Vadrózsabokorban
Madár dalol,
Napsugár mosolyog
A lomb alól.
Harmatos mezőben
Kis tündér jár.
Mosolyog reája
Minden virág.

Satumaretől—Baia Mareig, 1933. V/29.

Marcella néni.

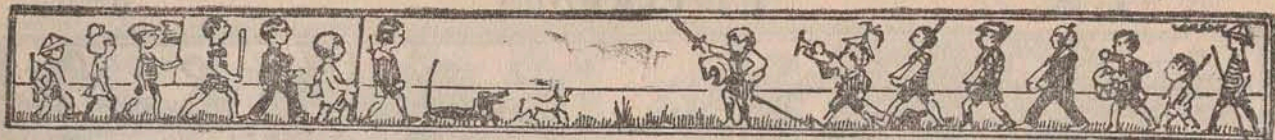

SZERKESZTŐI ÜZENET

A Családszövetségünk tagjainak, munkatársainknak, és olvasóinknak pirosvirágos, boldog pünkösdi ünnepeket kívánunk.

Teleký Dezsó, Collesii. A bányász történelmet teljes egészében jónni fog. A levélre válasz ment. Szíves üdvözlét. — **Faff Lajos, Tasnad.** Ha Lajoskának lesz ideje, készítsen pár rajzot, mert a nyáron lesz néhány gyermek-rajz bemutatónk. Megye-e az inkasszó? — **Szlovik Ede, Baia-Mare.** Régen nem kaptunk értesítést. Meg voltak-e a mesedélutánok? — **Kirjárné Kovács Emma, Livada.** Leveled megkaptam. Elképzelem, hogy egy olyan háztartásban mennyi dolog van ünnep előtt. Bizony nálunk is sok minden összegyűlt hirtelen úgy, hogy nekünk is jobb, ha ünnep után tarthatjuk meg az ottani rajzkiállításunkat. Ugy hiszem, hogy a friss szörfesekből is lehet majd szép gyűjteményt bemutatni. Az új dátumra vonatkozóan jun. 3. jó lesz? Válaszod várjuk. Szeretetteljes üdvözlétem. — **Fábián Endre, Valea lui Mihai.** Levelünkre nem jött válasz. Mi lehet az oka? Megállt volna minden? — **Mucsi Imréné, Valea lui Mihai.** Olvastam, hogy az első mesedélutánja jól sikerült. A megállapodás egyik példánya nem jött vissza. — **Gálffy Zsigmond, Cluj.** Lógott a kis cimborák orra, hogy el kellett halasztani a kolozsvári nagy rajzkiállítást. No sebjaj, megvigasztalódnak, majd megtartjuk egy későbbi dátumon. — **Dr. Dienes Jenő, Târgu-Săuceni.** Leveléből örömmel olvastam, hogy a kis Palkó megszerelte az Uj Cimborát. Magduska meséskönyvét még nem kaptuk meg, de várjuk a klisékkel együtt. Egyelőre 20 drb.-nál többet nem kérünk. Remélem, hogy a vakációban ezek a meséskönyvek mind elfognak úgy, hogy még rendelni kell majd utánuk. Magduska meséinek is örvendünk, mert kis cimboráink még nem ismerik, de ha új, rövid dolgokat kapnánk néha, annak még jobban örülnénk. Valami érdekes dolgot nem kaphatnánk, pl. a muzeummal kapcsolatban? Szíves üdvözlétnk. — **Rápolihy Jenő II. el. o. t. Somcuta.** Két egyforma megfejtés jött föletek. Az egyikben a te neved van, a másik ceruzával irottan azonban nincs név. No tessék, a szerkesztő néni törje rajta a fejét, hogy ki lehet az a kis cimborá, aki azt a megfejtést küldte. Okuljatok belőle, többi kis cimborák, aláírás nélkül ne küldjétek el levelet. Kedves szüleidet s a jó nagymamát üdvözlöm. — **Br. Bánffy Katalin, Cluj.** Ez már aztán pompás levél, most már nem csak a kis betűket, de a nagy betűket is nagyszerűen írod. A rejtvénymegfejtésed jó, be is kerül a sorsolásra. Hol fogod fölteni a nyarat? Ha szeretsz rajzolgatni, néhány rajzot készíts majd az Uj Cimborák országos rajzkiállítására. — **Lutsch Vilmos IV. g. o. t. Mercurea Ciuc.** Az ottani kis cimborák névsorát elküldtük, meg-

kaptad-é? A nyáron remélem ügyesen fogsz majd otthon toborozni. — **Andrássy Erő, Valea lui Mihai.** Ez a legelső leveled, amit nekünk írtál. Remélem a vakációban többször is írsz majd. Ez csak hasznodra lesz, mert az írásod is javul és megtanulsz levelet írni. Az új rejtvények között keltő egészen jó. A névrejtvény sem rossz. A képrejtvény meg egészen nagyszerű, csak hogy ehhez klissét kell csináltatni, azért nem közölhetjük le. De betű, szó, szám, létra, keresztrejtvényeket mások is küldhetsz be. Kedves szüleidet üdvözlöm. — **Tereh Klárka, Săltmar.** Ezt az ügyes találos kérdést, amit beküldtél, fel fogjuk adni a kis cimboráknak. Hadd törjék rajta a fejüket. De mi lesz, ha nem találjuk ki? — **Fila Erzsike és Sándor I. g. o. t. Satu-Mare.** Szépen, rendszeresen kidolgozott megfejtések részt vesz a sorsoláson. Jól tetted, hogy bejöttél a szerkesztőségbe, legalább megismertünk. Hozd be majd kis hugodat is, őt is hadd ismerjük meg. — **Saska Pilyu, Săltmar.** Egyik rejtvényed jó. Idővel sorra is kerül majd. — **Nagy Benőné, Ploesti.** Levélkéjét elhozták hozzánk. Örülünk, hogy végre hírt hallunk onnan onnan. Sokszor gondoltam magukra édes Kamillám és gondolni fogok ezután is. Kedves figyelméért s az Uj Cimborá érdekében kifejtett munkásságáért hálás köszönetem küldöm. A mutaványszámokat s a Lorándka elmaradt lapszámait küldjük. Szeretteljes üdvözlöm. — **Szabadi Babuka és Ocsike, Bucureshti.** Nagy örömet szerzettetek kis cimborák a leveletekkel. Megtudtam belőle, hogy hála érte Istennek, egészségesek vagytok s az Uj Cimborát nagyon szeretik. A legutóbbi szám egy kicsit meg is rikkant meg benneteket. Sajnálhatok és meg is sirathatók a kicsi Solyom Fekete Gellérkél. Szeretnétek virágot küldeni a sírjára. Kicsit nehéz onnan, Bucureshtől, de ha kis szivetek úgy dikálja, azért csak küldjétek, az ő nevének megkapják szülei. És ha meghervadna is, éppen olyan kedves lesz az, mintha frissen, hirtelen érkezne meg. — **Szöke István I. g. o. t. Odorheiu.** Beállsz te is az Uj Cimborák rejtvényfejtő táborába. Jól van, befogadunk, kis cimborá. Az új rejtvények között látom vannak jók is. A nyáron számítunk rád, hogy szerel egy pár új kis cimborát. — **Otordai Weress Szófi, Cluj.** A rajzok mindenikét külön rajzlapokra kell rajzolni, lehetőleg jó erős rajzpapíron, mert több rajzkiállításra is résztvesznek majd. Hol fölled a nyarat Zsófi? Szép-e a kis kerted? — **Fáy Árpádka, Ciocara.** Rejtvényed beérkezett. A sorsoláson részt is vesz. — **László Bözsi, Mercurea Ciuc.** Ilyen a szerencse látod Bözsi. Most nyertél nem rég rejtvényjutalmat s most újra rád mosolygott rövidesen a szerencse. — **Révész Juliska, IV. el. o. t. Brasov.** Szépen, rendszeresen dolgoztál, kicsi Juliska s a rejtvénymegfejtésed jó. Az ilyen leveleket mindig szívesen olvasom. --

FEJTÖRŐ

KERESZTREJTVÉNY.

1	2	3	4	5	6	7
8		9				
10						
11				12		
		13	14			
15	16					
17			18			
19						

Beküldte: Ney Zsuzsika, Oradea.

Vízszintes sorok: 1. Szép kilátás. 8. Rangjelzőszó. 9. Ez édesít meg mindent. 10. Datától hangos nyáron a mező. 11. Édes apa. 12. I.B. 13. A sivatag hájója névelővel. 15. Kertész teszi. 16. J.N.L. 17. Női név. 18. Juhok ólja. 19. Japán egyik legnagyobb kikötővárosa. — **Függőleges sorok:** 1. Forró égövi madár. 2. Minden ezen nyugszik. 3. Híres kuruc brigadéros. 4. Aultról felfelé olvasva egy bizonyos ur. 5. Vizi állat betűi keverve. 6. Indító ok. 7. Ritka női név. 14. El... női név. 16. Balatonba ömlő folyócska.

A 12. sz. megfejtése: 1. Kandalló. 2. Gyergyószentmiklós. (Ennél a rejtvénynél a szavak közt volt egy nyomdahiba: (Gy)ula helyett (aull)át irtak le.) 3. Mindenható. 4. Az Isten hatalmas. 5. Krónikások. 6. Párduc. Ki találja ki? 6. 3 hét alatt azaz huszonegy nap alatt. Br. Jósika Miklós, a regényíró, Turdán született. 3. A papir szövefrongyokból, farrósból, szalmából készül. 4. Szent István Geiza után kövekezett, a királyi koronát, amellyel az ország első királyává koronázták, II. Sylvester pápától kapta. Uralkodásához az a nevezetes tény fűződik, hogy alatta tértek Krisztus hitére a pogány magyarok. 5. Moldova és Muntenia 1859-ben egyesült.

Megfejtést küldtek be: Herskovits Ivánka, Solyom Fekete Pityu, Séra Piroška, Ótordai Weress Zsófi, Gruber Klárka, Löwy Lili és Sári, Borbély Annus és Pisti, Fáy Árpádka, Saska Pityu, Labud László, Weress Jenőke és Bözsike, Pollner Gabi, Nagy Arika, Ney Zsuzsika, Lázár Karesi, Hajós Pista, Lutsch Vilmos. — **Nyeretesek lettek:** Séra Piroška, Sfi. Gheorghé, Borbély Annus és Pisti Cicaia, Fáy Árpád Cicaia.

A KIADÓHIVATAL POSTAJA.

Az elmúlt héten a következők előfizetését nyugtázzuk: özv. Boros Péterné Loco 100, Gaicsályi Zsigmond Culciul-Mic 100, Janiczky Pali Loco 34, Wenter József Loco 50, Debreczeni Feri Loco 43, Reszler Kafi Loco 17, Tereh Sanyi Loco 50, Huttira Margit Loco 17, Dohi Bercike Careii-Mari 100, Balla Mihai Sighisoara 100, Szilágyi Böske és Edith Turda 50, Baráth Ella Loco 50, Zamfirescu Elisabeta Loco 50, Eördögh Marnyi Loco 25, Boer Lajos Bucuressti 100, Dalacsi János Bucuressti 150, Hajdu Mária Topliji 200, László János Mercurea Ciuc 100, Csonka István Dobresti in Bihor 200, Miklós Mihály Brasov 50, Szép Ferike Turulung 50, Francia József Loco 20, Hajdu Zolika Loco 50, Kocsis Gyuláné Loco 20, Gáspár Ede Loco 50, Róm. Katolikus fiúiskola, Sănișlău 50, Székely Pisti Brasov 50, Janucás Klári Loco 85, Glück András Valea lui Mihai 70, Adler Józsika Loco 20, Kovács Sanyi Loco 15, Lorántffy bibliakör Loco 85, Polyák Laci Loco 50, Dr. Szabó Sándor Zalău 50, Szócs Ferike Odorheiu 50, Körössy Ilonka Loco 50, Bartha Zsigmond Loco 17, Vad Lajcsi Loco 50, Szabó Béluska Loco 43, Suciu Miké és Tibi Loco 170.

Varga Gizella Balmazújváros 236, Fővárosi Pedagógia Könyvtár Budapest 236, Czeglédy Gyuszi és Lacika Soponya 236, Szász Lajcsi és Feri Satu-Mare 42, Fővárosi Pedagógiai Könyvtár Budapest 236 L.

Közeledik az iskolai év vége, ilyenkor szindarabot rendeznek az iskolákban. Szerepel benne kis (fiú, kis leány. Anyuka is szeretné lefényképeztetni őket. Ugyan hol is csinálnak jó fényképet?

ASZÓDI MÜTERMÉBEN

is. P. Bratianu 9. Satu-Mare.

VODICSKA VÖVÉREKNÉL

készülnek a legszebb, legjobb és legolcsóbb leányka és női kalapok.

Vérszegésy gyermekeknek legjobb tápszer az „OVOMALTIN“. — Piunkösi gyermek és gyógyszappanok, illatszerek
DEMETER ANTAL Foto-Parf. Centrala-
ban, Satu-Mare, P. Bratianu, Banca Românească. !!!

Főmunkatárs: TELEKY DEZSŐ.

SZABADSAJTÓ R. T. NYOMDABÉRLETE